

PRAKSISOVERSIGT · FORSIKRINGSRET

Praksisoversigt over forsikringsformidlerses rådgiveransvar

Professionsansvar for forsikringsmæglere, agenter og assurandører efter god skik-reguleringen

Version 2 · Opdateret 16. jul. 2026 · 18 afgørelser · 2007-2025

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Forsikringsformidlerses rådgiveransvar hviler på en fælles god skik-norm, der siden gennemførelsen af forsikringsdistributionsdirektivet (IDD) i 2018 gælder ens for uafhængige forsikringsmæglere, agenter, accessoriske formidlere og forsikringsselskabernes egne assurandører. Praksis er koncentreret hos Ankenævnet for Forsikring og viser et konsistent mønster: der gælder ingen almindelig pligt til at sammenligne kundens hidtidige dækning, men distributøren hæfter for de væsentlige dækningsbegrænsninger, han undlader at oplyse om – og for de tilsagn, han giver. Ansvar forudsætter dog både culpa, årsagsforbindelse og tab, og bevisbyrden for rådgivningsfejl påhviler som udgangspunkt kunden.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01 Forsikringsdistribution – herunder rådgivning – er undergivet en fælles god skik-norm, uanset om distributionen sker gennem selskabets egen assurandør, en agent eller en uafhængig forsikringsmægler.
- 02 Der gælder ingen almindelig pligt for et modtagende selskab til at undersøge, om kunden bliver forsikret mindst lige så godt som i det hidtidige selskab.
- 03 Distributøren skal derimod af egen drift oplyse kunden om væsentlige begrænsninger i dækningen i forhold til den tidligere forsikring.
- 04 Et tilsagn om, at dækningen er uændret, binder distributøren og kan føre til, at forsikringen skal anses for at dække, som kunden blev stillet i udsigt.
- 05 Rådgivningen skal opfylde den professionelle standard, der gælder på det pågældende rådgivningsområde.
- 06 Klart og fyldestgørende skriftligt materiale frifinder som udgangspunkt distributøren – god skik kræver ikke, at vejledningen gives mundtligt.
- 07 Bevisbyrden for, at der er begået en rådgivningsfejl, påhviler som udgangspunkt kunden.

- 08 En distributør, der ikke sikrer dokumentation for rådgivningen – fx ved rutinemæssig sletning af lydoptagelser – bringer sig i en bevismæssigt vanskelig position.
- 09 Kundens passivitet over for en modtagen police, der klart viser dækningen og en lavere præmie, svækker et senere rådgivningskrav.
- 10 Erstatningsansvar forudsætter årsagsforbindelse og et økonomisk tab – konstateret culpa er ikke i sig selv tilstrækkeligt.
- 11 Den uafhængige forsikringsmægler repræsenterer alene kunden, og mæglerens viden kan ikke tilregnes forsikringsselskabet som fuldmægtigs viden.
- 12 Formidlerens erstatningsansvar skal være dækket af en lovpligtig ansvarsforsikring, som skadelidte kan rette krav umiddelbart imod.
- 13 En vælger distributøren en fremgangsmåde, der efterlader kunden uden lovpligtig dækning, er dette i sig selv ansvarspådragende.
- 14 Forsikringsselskabet hæfter ikke for fejl begået af selvstændigt virkende tredjemænd, medmindre det konkret har påtaget sig ansvaret.

Fra forsikringsformidling til forsikringsdistribution – det tredelte regelgrundlag

§ 1

Forsikringsformidleres rådgiveransvar hviler på tre lag: den almindelige erstatningsretlige culpanorm, den offentligretlige god skik-regulering i [lov om forsikringsformidling § 12](#) med tilhørende bekendtgørelse, og EU-retten i forsikringsdistributionsdirektivet (IDD).

Rådgivningen er ikke et biprodukt af salget, men en del af den regulerede kerneydelse. [Lov om forsikringsformidling § 2](#) definerer forsikringsdistribution som bl.a.:

Den virksomhed, der består i at rådgive om, foreslå eller udføre det indledende arbejde i forbindelse med indgåelse af forsikringsaftaler, at indgå sådanne aftaler eller at medvirke til administrationen og opfyldelsen af sådanne aftaler.

[§ 12, stk. 1](#) pålægger formidleren at drive virksomhed i overensstemmelse med redelig forretningsskik og god praksis for virksomhedsområdet. Forarbejderne til bestemmelsen beskriver normens karakter:

God skik regler har til formål at sikre, at kunderne kan have tillid til markedet og de virksomheder, der agerer på markedet, og reglerne vil endvidere bidrage til at sikre et velfungerende marked. Der er tale om en dynamisk norm, der fastlægger rammerne for virksomhedernes adfærd på markedet.

Bestemmelsen gennemfører [artikel 17, stk. 1, i forsikringsdistributionsdirektivet](#), og bemyndigelsen i stk. 2 er udnyttet til at udstede [bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører](#), der efter forarbejderne skal indeholde "et samlet regelsæt for de adfærds- og oplysningsforpligtelser, som alle forsikringsdistributører er underlagt".

De almindelige bemærkninger til [lovforslaget om lov om forsikringsformidling \(L 8, 2017-18\)](#) forklarer det bærende hensyn – og er nøglen til at læse praksis:

Forsikringsdistributionsdirektivet skal sikre forbrugerne den samme beskyttelse, uanset om de køber deres forsikringer direkte fra forsikringsselskabet, fra en agent eller fra en virksomhed, der formidler forsikringer. Direktivet skal samtidig skabe ligestilling mellem alle distributionskanaler. Det sker ved at lade alle led i distributionen af en forsikring efterleve de samme regler og derved sikre den samme beskyttelse af forbrugerne.

Denne ligestilling har praktisk betydning for retskildebilledet. Den offentliggjorte praksis om rådgiveransvar stammer i overvejende grad fra Ankenævnet for Forsikring og angår distribution gennem selskabernes egne assurandører. Assurandører er ikke selv omfattet af lov om forsikringsformidling, som ikke gælder for forsikringsselskaber og deres ansatte, men [bekendtgørelsen om god skik for forsikringsdistributører § 1](#) omfatter både selskaber, formidlere og accessoriske formidlere. Adfærdsnormerne i §§ 4, 20 og 21 er derfor de samme, og ankenævnspraksis om assurandørers rådgivning er dermed retningsgivende også for mæglere og agenter.

Loven er senest konsolideret ved lovebekendtgørelse af 9. december 2025, og der foreligger ingen vedtagne, endnu ikke konsoliderede ændringer.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 1](#)[Lov om forsikringsformidling § 2](#)[Lov om forsikringsformidling § 12, stk. 1, 2](#)

§ 2 Mægler, agent eller assurandør – hvem bærer rådgivningsansvaret over for kunden?

Ansvarsplaceringen afhænger af, hvem formidleren repræsenterer. Reguleringen opererer med tre grundtyper.

Den uafhængige forsikringsmægler. [Lov om forsikringsformidling § 16](#) opstiller de betingelser, der skal være opfyldt, før en formidler må betegne sig som forsikringsmægler eller uafhængig. Formidleren:

- må alene repræsentere kunden og handle i den enkelte kundes interesse og må ikke lade sig påvirke af egne eller tredjemands interesser,
- må ikke modtage provision fra en forsikringsdistributør i tilknytning til det konkrete kundeforhold, medmindre provisionen fuldt ud videresendes til kunden,
- skal yde rådgivning "på baggrund af en analyse af et så stort antal af de på markedet disponible forsikringsaftaler, at formidleren er i stand til at rådgive kunden om, hvilken forsikringsaftale der opfylder kundens behov bedst".

Forarbejderne begrunder det absolutte provisionsforbud direkte i interessekonflikthensynet:

For at bevare forsikringsmæglernes status på markedet som uafhængige formidlere, indeholder lovforslaget et kapitel om supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere... ligesom de foreslås omfattet af et absolut provisionsforbud. Det skal sikre, at uafhængige forsikringsformidlere alene varetager kundernes interesser og forebygger og forhindrer interessekonflikter mellem formidlerne og deres kunder.

Det er denne uafhængighed, der afgør, hvem kunden kan rette sit krav mod. I [sag 94676](#) havde forsikringstageren i 2014 givet en uafhængig forsikringsmægler en liste over en guitarsamling til over 4,2 mio. kr. Da to Gibson-guitarer blev stjålet, gjorde kunden gældende, at selskabet burde have rådgivet bedre. Nævnet

afviste: oplysninger givet til en uafhængig forsikringsmægler kunne ikke lægges selskabet til last, da mægleren ikke havde handlet som fuldmægtig for selskabet. Mæglerens uafhængighed skærer altså begge veje – den er kundens beskyttelse, men den betyder også, at et krav om mangelfuld rådgivning skal rettes mod mægleren selv, ikke mod selskabet.

Agenten og den accessoriske formidler. Agenten formidler efter aftale forsikringsselskabets produkter. Accessoriske forsikringsformidlere er efter § 2, nr. 5 virksomheder, der sælger forsikring som supplement til en anden vare eller ydelse – forarbejderne nævner rejsebureauer og bilforhandlere. Fordi de ikke driver forsikringsdistribution som hovederhverv, gælder der lempeligere krav, men de grundlæggende adfærdsnormer består.

Assurandøren. Selskabets egen ansatte sælger er ikke forsikringsformidler i lovens forstand, men er forsikringsdistributør efter god skik-bekendtgørelsen. Det er her hovedparten af den offentliggjorte praksis ligger.

Fælles for alle tre er kompetencekravene. Lov om forsikringsformidling § 11 kræver, at alle ansatte, der udøver distribution, har tilstrækkelige kompetencer, og kompetencekravsbekendtgørelsen stiller for den uafhængige formidler bl.a. krav om at kunne "analysere de modtagne forsikringstilbud og udarbejde en redegørelse til kunden, der beskriver den bedst mulige forsikringsløsning" samt at "give kunden et retvisende billede af de tilbudte produkters dækningsomfang". Efter forarbejderne skal kompetencekravene "bidrage til at sikre en høj grad af professionalisme i branchen" – hvilket er selve grundlaget for en skærpet, professionel culpanorm.

LOV

Lov om forsikringsformidling § 2

Lov om forsikringsformidling § 11

Lov om forsikringsformidling § 16, stk. 1

PRAKSIS

Ankenævnet for Forsikring · Erstatning for værdifulde elektriske guitarer: Tvist om afskrivning og rådgivningsansvar

16.09.2020

§ 3 Kernepligterne: krav- og behovsanalyse, individuel anbefaling og oplysning

God skik-bekendtgørelsen udmønter rådgivningsansvaret i tre operationelle pligter, som ankenævnet konsekvent anvender som prøvelsesramme.

Bestemmelse	Pligt
§ 4	Distributøren skal handle redeligt og loyalt over for sine kunder
§ 20, stk. 1	Fastlægge kundens krav og behov og give objektive oplysninger om produktet på en forståelig måde
§ 20, stk. 2	Alle foreslåede aftaler skal være i overensstemmelse med kundens krav og behov
§ 21, stk. 1	Ved rådgivning: give en individuel anbefaling, der forklarer, hvorfor produktet bedst opfylder kundens krav og behov

Krav- og behovsanalysen er en EU-retlig nyskabelse, som forarbejderne fremhæver særskilt:

Alle forsikringsformidlere skal lave en krav- og behovsanalyse af deres kunder, så kunderne kun får tilbudt produkter, der er i overensstemmelse med deres krav og behov, og derfor vil være konkret egnede til den enkelte kunde.

Hertil kommer den katalogiserede oplysningspligt i § 14, hvorefter formidleren i god tid inden aftalens indgåelse bl.a. skal oplyse, om han repræsenterer kunden eller handler på vegne af et forsikringsselskab, om rådgivningen ydes "på basis af en objektiv og personlig analyse", og hvilken form for aflønning han modtager. Oplysningsforpligtelserne i §§ 14-17, 20 og 21 gælder dog ikke ved forsikring af store risici.

Målestokken for selve rådgivningens indhold er den professionelle standard. Det fremgår af [Finanstilsynets vejledning til god skik-bekendtgørelsen](#), at kravet om rådgivning "er udtryk for, at rådgivningen skal opfylde den professionelle standard, som gælder på det pågældende rådgivningsområde", og at der på forsikringsområdet bl.a. skal oplyses om størrelsen af en eventuel selvrisiko. Vejledningen præciserer samtidig, at der ikke er pligt til at rådgive ved rene ekspeditioner – men at der skal rådgives, hvis "omstændighederne tilsiger, at der er behov herfor".

Ankenævnet anvender dette regelsæt direkte. I [sag 101942](#) og [sag 102498](#) er §§ 4, 20 og 21 den udtrykkelige prøvelsesramme for, om distributørens rådgivning har været forsvarlig.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 4, stk. 1](#)[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 14, stk. 1](#)[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20, stk. 1, 2](#)[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 21, stk. 1](#)

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og dækning for rysteskader ved nabobyggeri	24.09.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Tvisten om dækning for 'pludselig skade' under indboforsikring og forsikringsselskabets rådgivningspligt	23.04.2025

Selskabsskiftet som ansvarets kerneområde: pligten til at oplyse om væsentlige dækningsbegrænsninger

Den praktisk vigtigste ansvarssituation er skiftet af selskab, hvor kunden flytter sine forsikringer i tillid til formidlerens udsagn om, at dækningen er den samme. Den ledende afgørelse er [sag 77287](#) fra 2010, hvor et ægtepar flyttede deres villaforsikring fra Alm. Brand til Storstrøms Forsikring med det ene krav, at de ikke måtte blive dårligere dækket. Den nye police undtog udtrykkeligt rådskader og dækkede ikke kloakrør lagt før 1. januar 1966. Da der blev fundet råd i skjult bindingsværk, afviste selskabet dækning.

Nævnets flertal opstillede den grundsætning, der siden har været styrende:

Der kan ikke pålægges et forsikringsselskab nogen almindelig pligt til at undersøge, om en forsikringstager [...] bliver forsikret i mindst samme omfang i det nye selskab. Det modtagende selskab må dog være forpligtet til at informere forsikringstageren om væsentlige begrænsninger i dækningen i forhold til den tidligere forsikring.

Normen er altså ikke en pligt til produktsammenligning, men en pligt til at oplyse om det væsentlige. Flertallet fandt herefter, at raddækningen udgjorde "en vigtig del af svamp- og insektdækningen, og ikke mindst ved et ældre hus som det omhandlede", og at assurandøren "burde have undersøgt, om klagernes forsikring i Alm. Brand omfattede denne dækning og oplyst klagerne om forskellen i forsikringerne". Det samme gjaldt kloakrørsundtagelsen. Derimod var en generel selvrisiko på 2.266 kr. ikke en væsentlig dækningsbegrænsning. Afgørelsen blev truffet under dissens 3-2; mindretallet fandt, at en overordnet produktsammenligning var tilstrækkelig.

Grænsen mellem "væsentlig" og "uvæsentlig" er dermed selve ansvarsvurderingen – og den er konkret, ikke abstrakt: den samme dækningsdetalje kan være væsentlig for et ældre bindingsværkshus og uvæsentlig for et nyere byggeri.

Mønstret gentages i [sag 101942](#) fra 2025. En kunde flyttede sine forsikringer til Forsikringsselskabet Vendsyssel, efter at assurandøren skriftligt havde bekræftet:

Og der er IKKE ændret i dine dækninger

Da der senere opstod rysteskader fra naboens byggeri, viste det sig, at tillægsdækningen "Pludselig skade" ikke var tegnet. Nævnet fandt, at selskabet havde tilsidesat sin pligt til god skik: ved at kommunikere, at der ikke var ændringer, havde selskabet skabt en berettiget forventning om videreførelse af dækningen. Her er det ikke undladelsen, men det positive tilsagn, der bærer ansvaret.

Pligten aktiveres også, når kunden selv tager initiativ til en disposition med dækningsmæssige konsekvenser. I [sag 100737](#) bad en kunde AkademikerPension om at overføre sin eksisterende pensionsordning, og selskabet svarede blot, at de "sagens kunne hjælpe". Nævnet fandt, at selskabet havde fejlet i rådgivningen:

Nævnet har også lagt vægt på, at selskabets mail af 1/6 2022... skulle have indeholdt information om, at klageren i visse situationer... bør søge rådgivning, inden hun beslutter sig for at iværksætte overførslen, idet klageren i disse situationer kan risikere at miste sine eksisterende forsikringsdækninger.

En ekspedition, kunden selv beder om, fritager altså ikke distributøren, når dispositionen indebærer en kendt og alvorlig risiko for tab af rettigheder.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 4, stk. 1](#)

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20, stk. 1](#)

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og dækning for rysteskader ved nabobyggeri	24.09.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel	11.09.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om manglende dækning for rådskade og utilstrækkelig rådgivning ved skift af forsikringsselskab	13.12.2010

Dækningshuller: når formidlerens egen fremgangsmåde skader kunden

§ 5

En særlig ansvarstype opstår, når distributøren vælger en teknisk fremgangsmåde, der efterlader kunden uforsikret. [Sag 101770](#) fra 2025 er den klareste illustration.

En kunde havde ved leasing af en bil fået en måneds gratis forsikring hos et tredje selskab fra 27. juni 2022. Efter et færdselsuheld den 7. juli ringede han til GF-Forsikring for at få bilen overført. GF sendte dagen efter en begæring om selskabsskifte **med anvendelse af fortrydelsesretten** i stedet for en fremadrettet opsigelse. Konsekvensen var tredelt: det andet selskab annullerede forsikringen med tilbagevirkende kraft fra 27. juni, GF's dækning trådte først i kraft 9. juli, og uheldet den 7. juli faldt i det dækningshul, der derved opstod.

Nævnet gennemgik lydoptagelsen af telefonsamtalen og fandt, at kunden aldrig havde givet udtryk for at ville fortryde forsikringen med tilbagevirkende kraft. Tre præmisser bærer afgørelsen:

- **Ingen udtrykelig accept.** Kunden nævnte eksplicit den gratis måned, hvilket burde have udløst rådgivning om risikoen for at stå uden dækning.
- **Branchejargon binder ikke kunden.** Kundens brug af ordet "modbevis" kunne ikke fortolkes som samtykke til at skabe et uforsikret tidsrum – og det forhold, at kunden tidligere havde arbejdet i forsikringsbranchen, fritog ikke selskabet for pligten til at oplyse om de juridiske virkninger af selskabets egne procedurer.
- **Risikopåtagelse.** Det var selskabet, der valgte fortrydelsesretten frem for en fremadrettet opsigelse. Ved at vælge en metode, der efterlod kunden uden lovpligtig motoransvars- og kaskoforsikring, havde selskabet handlet erstatningspådragende.

Afgørelsen viser, at valget af fremgangsmåde er en selvstændig ansvarsdisciplin. Distributøren er den professionelle part, der kender virkningen af sine egne ekspeditionsformer, og kan ikke skyde risikoen over på kunden ved at henvise til kundens ordvalg eller tidligere brancheerfaring. Selskabet blev pålagt at betragte kunden som forsikret på skadetidspunktet og dække både kaskoskaden og regreskravet fra DFIM, med renter efter [forsikringsaftaleloven § 24](#).

Beslægtet hermed er [sag 102108](#), hvor selskabet blev anset for erstatningsansvarligt, selv om sikringskravene ikke var overholdt, fordi der var givet en vildledende bekræftelse ved indtegningen. Også her slår princippet igennem: distributørens eget udsagn ved aftaleindgåelsen kan neutralisere en indsigelse, selskabet ellers kunne have gjort gældende.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 4, stk. 1](#)[Forsikringsaftaleloven § 24](#)

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Erstatningsansvar for forsikringsselskab efter mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og fortrydelse af bilforsikring	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Forsikringsselskab erstatningsansvarlig trods manglende overholdelse af sikringskrav grundet vildledende bekræftelse ved indtegning	11.12.2024

§ 6 Frifindelsesmønster: klart skriftligt materiale og kundens eget dokumenterede valg

Ansaret er ikke objektivt. Praksis viser et lige så konsistent frifindelsesmønster, hvor distributøren går fri, fordi han faktisk har oplyst det væsentlige – skriftligt.

Den centrale afgørelse er [sag 98378](#) fra 2023. En boligejer tegnede en entrepriseforsikring hos Topdanmark i forbindelse med en ombygning til 1,5 mio. kr., med en førsterisikosum på blot 100.000 kr. for skader på den eksisterende bygning. Da regnvand trængte ind gennem presenningerne på det åbne tag, løb reparationen op i ca. 230.000 kr. Kunden gjorde gældende, at selskabet burde have vejledt om, at summen var utilstrækkelig.

Nævnet frifandt selskabet og lagde vægt på det skriftlige materiale:

Nævnet har blandt andet lagt vægt på, at der i bilaget 'Faktaoplysninger ved bygge- og anlægsarbejder', er informeret om, for hvilke entrepriser der bør tegnes en førsterisikoforsikring, og at førsterisikosummen fastsættes til den størst tænkelige skade.

Afgørende var desuden, at kunden i bestillingsskemaet **aktivt havde svaret nej** til en højere sum end standardsummen, og at selskabet skriftligt havde oplyst, at kunden eller dennes rådgiver selv fastsætter summen. Nævnet fastslog endelig et principielt punkt om formen:

at bekendtgørelsen om god skik ikke stiller krav om, at vejledning skal ske mundtligt.

God skik kan altså opfyldes skriftligt. Det er indholdet og klarheden – ikke kanalen – der tæller. Nævnet afviste tillige et rådgivningsansvar for ikke at have tilbudt en indbodækning, som selskabet slet ikke udbød på tegningstidspunktet: der kan ikke foreligge en rådgivningsfejl ved ikke at tilbyde et produkt, der ikke findes.

Samme linje følger [sag 100966](#) fra 2024, hvor en kunde efter en arbejdsskade gjorde gældende, at en Alka-rådgiver i 2020 havde "talt forsikringssummen ned" fra 1.200.000 kr. til 700.000 kr. Nævnet fandt ikke, at kunden havde bevist mangelfuld rådgivning, og lagde vægt på, at han ikke reagerede på de policer, der klart angav den nye sum, og at han betalte den nye og lavere præmie uden indsigelse.

Mønstret er dermed:

- Distributøren frifindes, når han kan dokumentere klar, forudgående skriftlig oplysning om de rammer, kunden selv skal udfylde.
- Distributøren frifindes, når kunden har truffet et dokumenteret aktivt valg – særligt et udtrykkeligt fravalg.
- Kundens efterfølgende passivitet over for police og præmie, der klart afspejler den valgte dækning, taler imod et senere rådgivningskrav.

LOV

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20, stk. 1](#)

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 21, stk. 1](#)

PRAKSIS

Ankenævnet for Forsikring · Klage over nedsat forsikringssum på ulykkesforsikring

12.06.2024

Ankenævnet for Forsikring · Strid om rådgivningsansvar og dækningssum ved omfattende vandskade under tagudskiftning

12.04.2023

§ 7 Bevisbyrde og dokumentation – sagernes reelle omdrejningspunkt

Rådgivningssager afgøres sjældent på normen og næsten altid på beviset. Udgangspunktet er klart: det påhviler kunden at bevise, at der er begået en fejl. I [sag 100966](#) fastslog nævnet, at kunden har bevisbyrden for, at der er begået fejl i rådgivningen, eller at nedsættelsen af forsikringssummen skete mod hans vilje. Tilsvarende i [sag 94676](#), hvor kunden ikke havde løftet bevisbyrden for mangelfuld rådgivning om en værdifuld guitarsamling.

Dokumentationsproblemet er strukturelt. I både [sag 100966](#) og [sag 98378](#) var de relevante telefonsamtaler slettet efter selskabernes faste procedurer om sletning efter seks måneder af hensyn til [databeskyttelsesforordningen](#). Nævnet fandt i sag 98378 ikke grundlag for at antage, at selskabet bevidst havde tilbageholdt beviser, og bemærkede, at tilsynet med persondata og klagehåndtering ligger hos henholdsvis Datatilsynet og Finanstilsynet. Konsekvensen er reelt, at en udokumenteret mundtlig rådgivning som udgangspunkt falder ud til distributørens fordel – fordi bevisbyrden ligger hos kunden.

Men billedet er ikke ensidigt. To modgående træk trækker bevisbyrden tilbage mod den professionelle:

- **Selvvalgt bevisusikkerhed skader distributøren.** I den beslægtede [sag 94635 om urigtige risikooplysninger](#) udtalte nævnet, at selskabet ved at indtegne forsikringen telefonisk havde "bragt sig i en bevismæssigt

vanskelig position" med hensyn til den eksakte ordlyd af de stillede spørgsmål. Den professionelle part, der vælger en kanal uden dokumentation, bærer risikoen for uklarheden.

- **Findes optagelsen, bliver den afgørende.** I [sag 101770](#) gennemgik nævnet netop lydoptagelsen og kunne herefter fastslå, at kunden aldrig havde accepteret en fortrydelse med tilbagevirkende kraft.

Og i [sag 77287](#) foretog nævnet et bevismæssigt spring, som er værd at bemærke: da assurandøren ikke havde oplyst om de to væsentlige dækningsbegrænsninger, lagde flertallet **til grund**, at klagerne ikke ville have tegnet forsikringen i selskabet, hvis de havde været korrekt informeret. Når først en væsentlig oplysningsmangel er konstateret, formodes altså den kontrafaktiske adfærd til kundens fordel.

Den praktiske lære for formidleren er entydig: dokumentér behovsafdækningen og den individuelle anbefaling skriftligt, jf. [§ 20](#) og [§ 21](#) – det er både compliance og processuel selvbeskyttelse.

LOV

Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20, stk. 1

Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 21, stk. 1

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Erstatningsansvar for forsikringsselskab efter mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og fortrydelse af bilforsikring	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Klage over nedsat forsikringssum på ulykkesforsikring	12.06.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Strid om rådgivningsansvar og dækningssum ved omfattende vandskade under tagudskiftning	12.04.2023
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatning for værdifulde elektriske guitarer: Tvist om afskrivning og rådgivningsansvar	16.09.2020
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om manglende dækning for råds-kade og utilstrækkelig rådgivning ved skift af forsikringsselskab	13.12.2010

§ 8 Årsagsforbindelse og tab – professionsansvarets flaskehals

Konstateret culpa er ikke nok. Erstatningsansvar forudsætter tillige årsagsforbindelse og et økonomisk tab, og det er her mange professionsansvarssager falder. Der foreligger sparsom offentliggjort domstolspraksis specifikt om forsikringsformidlere, men de almindelige professionsansvarsprincipper er udviklet i sager om andre rådgivere og gælder tilsvarende.

Den klareste illustration er [BS-783/2006-VIB](#), hvor en advokat havde rådgivet et ægtepar om et fællestestamente uden at kende [boafgiftsloven § 14](#). Retten fastslog uden videre, at der forelå en pligttilsidesættelse:

Retten finder, at sagsøgeren og hendes ægtefælle med rette kunne gå ud fra, at sagsøgte var bekendt med de relevante bestemmelser i boafgiftsloven og dermed var i stand til at yde ægteparret relevant rådgivning om konsekvenserne af deres testamentariske ønsker... Retten finder, at sagsøgte herved ikke har levet op til sine forpligtelser som advokat.

Alligevel blev advokaten frifundet, fordi det ikke kunne bevises, at korrekt rådgivning ville have ført til et andet resultat:

Når der henses til disse muligheder for at gennembryde bestemmelser om båndlæggelse af friarv og til indholdet af sagsøgerens ægtefælles tidligere testamentariske dispositioner, finder retten det ikke tilstrækkelig godtgjort, at sagsøgte mangelfulde rådgivning har medført det påståede tab.

Dommen er retningsgivende for forsikringsformidlere: kunden må sandsynliggøre, at han med korrekt rådgivning ville have handlet anderledes – og at det ville have gjort en økonomisk forskel. Dommen viser samtidig, at forældelsesfristen først løber fra det tidspunkt, hvor kunden ophører med at være i utilregnelig uvidenhed om rådgivningsfejlen; her først ved skifterettens afgiftsberegning fem år efter rådgivningen. Samme problemstilling om samspillet mellem forældelse og rådgivningsansvar ses i [sag 79388](#).

Hvor tabet derimod er konkret opgjort, følger ansvaret. I [sag 100737](#) blev selskabet pålagt at dække kundens tab på erstatningsretligt grundlag svarende til værdien af den invalidepension på 23.973 kr. årligt, som gik tabt ved overførslen. Afgørelsen er samtidig et lærestykke i, at ansvarsspørgsmålet og dækningsspørgsmålet er adskilte: selskabet fik medhold i at ophæve erhvervsevnetabsforsikringen efter [forsikringsaftaleloven § 7](#), fordi kunden groft uagtsomt havde undladt at give helbredsoplysninger – og blev **alligevel** erstatningsansvarlig for den mangelfulde rådgivning ved overførslen.

At sanktionen kan række videre end erstatning, viser [BS-878/2010-SVE](#), hvor en ejendomsmægler ud over en tidligere tilkendt erstatning tillige måtte fortabe sit salær på 37.000 kr., fordi arbejdet var så mangelfuldt, at han ikke havde varetaget sin opdragsgivers interesser. For den uafhængige forsikringsmægler, hvis vederlag efter [lov om forsikringsformidling § 16](#) skal betales af kunden selv, er honorarfortabelse en nærliggende parallel sanktion ved grov tilsidesættelse af interessevaretagelsespligten.

LOV	Boafgiftsloven § 14	Forsikringsaftaleloven § 7	Lov om forsikringsformidling § 16, stk. 1	
PRAKSIS	Byretten · Dom om salærfortabelse for ejendomsmægler grundet mangelfuldt arbejde			01.08.2012
	Byretten · Sag om advokats erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om boafgift i testamente			10.09.2007
	Ankenævnet for Forsikring · Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel			11.09.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse vedrørende afvist dækning for sammenstyrtet støttemur – spørgsmål om forældelse og rådgivningsansvar			10.08.2011

§ 9 Retsfølgen: "dækning som om" eller erstatning – og den lovpligtige ansvarsforsikring

Praksis opererer med to forskellige retsfølger, som det er væsentligt at holde adskilt.

Dækning som om. Ved væsentlige oplysningsmangler stilles kunden, som om den lovede dækning bestod. I [sag 77287](#) bestemte nævnet, at selskabet skulle anse rådskaden for omfattet af forsikringen, og at undtagelsen for kloakrør lagt før 1966 ikke kunne gøres gældende. Tilsvarende blev kunden i [sag 101770](#) anset for forsikret på skadetidspunktet, og i [sag 102108](#) kunne selskabet ikke påberåbe sig manglende overholdelse af sikringskrav. Denne retsfølge er kun mulig, når fejlen er begået af selskabet selv eller dets assurandør – den forudsætter, at ansvarssubjektet også er risikobæreren.

Erstatning. Er fejlen begået af en formidler, der ikke bærer risikoen, må kunden i stedet søge sit tab erstattet. Det var situationen i [sag 100737](#), hvor tabet blev opgjort som værdien af den mistede invalidepension. Erstatning i forsikringsforhold forrentes efter [forsikringsaftaleloven § 24](#).

Den lovpligtige ansvarsforsikring. Netop fordi formidleren ikke selv bærer forsikringsrisikoen, har lovgiver sikret kundens krav. [Lov om forsikringsformidling § 3](#) gør ansvarsforsikring til en tilladelsesbetingelse, og [bekendtgørelsen om formidlers ansvarsforsikring § 2](#) fastlægger dens indhold. Fire træk er centrale for skadelidte:

- **Direkte krav.** Forsikringen skal sikre, "at forsikringsselskabet eller pengeinstituttet hæfter umiddelbart over for skadelidte for det erstatningsansvar, som formidleren ifalder ved uagtsomt forhold udvist af formidleren eller nogen, denne hæfter for". Kunden kan altså rette kravet direkte mod ansvarsforsikringsselskabet.
- **Efterdækning.** Forsikringen skal dække krav, der rejses og anmeldes senest 3 år efter dens ophør – en nødvendig pendant til, at rådgivningsfejl først viser sig ved skaden, jf. mønstret i [BS-783/2006-VIB](#).
- **Genkrafttrædelse.** Dækningssummen skal kunne genetableres, hvis den udtømmes (policedækket reinstatement).
- **Dækningssum.** Efter [§ 3](#) mindst 1.564.610 EUR pr. skadetilfælde og mindst 2.315.610 EUR for alle skadetilfælde pr. forsikringsår.

En formidler er undtaget fra kravet, hvis han er dækket af ansvarsforsikringen i det selskab eller hos den formidler, på hvis vegne han handler – hvilket netop er begrundelsen for, at agentens og assurandørens fejl i praksis kanaliseres tilbage til selskabet. Efter [§ 5](#) skal erklæring om dækningen indsendes til Finanstilsynet sammen med ansøgningen om tilladelse.

LOV

[Bekendtgørelse om forsikringsformidlers, genforsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers ansvarsforsikring, garantistillelse og behandling af betroede midler § 2, stk. 1](#)

[Bekendtgørelse om forsikringsformidlers, genforsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers ansvarsforsikring, garantistillelse og behandling af betroede midler § 3, stk. 1](#)

[Forsikringsaftaleloven § 24](#)

[Lov om forsikringsformidling § 3](#)

PRAKSIS	Byretten · Sag om advokats erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om boafgift i testamente	10.09.2007
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatningsansvar for forsikringsselskab efter mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og fortrydelse af bilforsikring	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Forsikringsselskab erstatningsansvarlig trods manglende overholdelse af sikringskrav grundet vildledende bekræftelse ved indtegnings	11.12.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel	11.09.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om manglende dækning for rådskaade og utilstrækkelig rådgivning ved skift af forsikringsselskab	13.12.2010

§ 10 Rådgivningspligtens udstrækning efter aftaleindgåelsen

Rådgiveransvaret er ikke afgrænset til tegningssituationen. En række afgørelser angår pligter, der aktiveres senere i kundeforholdet – typisk når skaden er sket, og kunden har brug for vejledning om at gøre sin ret gældende.

I [sag 94558](#) havde selskabet gennem behandlingen af ansvarsdelen efter en trafikulykke fået kendskab til, at børnene var dækket af en ulykkesforsikring hos selskabet selv. Nævnet fandt, at selskabet i **medfør af god skik** havde en loyalitetspligt til enten at vejlede om anmeldelse eller betragte ulykken som anmeldt. Viden, distributøren faktisk har, udløser altså en handlepligt af egen drift – passivitet er ikke neutral.

Samme tema går igen i [sag 94920](#) om erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om anmeldelsesfrister og tidligere forsikringsdækning, og i [sag 98904](#) om selskabets oplysningspligt sammenholdt med forældelse. Kombinationen er farlig for distributøren: undlader han at vejlede om en anmeldelsesfrist, kan kundens krav forældes – og netop tabet af kravet bliver da det erstatningsberettigede tab.

Også vejledning om klageadgang hører hertil. I [sag 96372](#) fandt nævnet ganske vist kundens krav forældet efter [forsikringsaftaleloven § 29](#), men bemærkede udtrykkeligt, at det var **kritisabelt**, at selskabet i sit fastholdelsesbrev ikke havde givet klagevejledning til nævnet – omend dette ikke kunne føre til et andet resultat. Kritikken illustrerer, at god skik-normen rækker videre end de tilfælde, hvor tilsidesættelsen udløser et krav.

Endelig viser [sag 84614](#), at rådgivningsansvaret også gør sig gældende ved mindre produkter som afbestillingsforsikring, hvor kundens konkrete helbredsforhold har betydning for dækningens værdi.

LOV

Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 4, stk. 1

Forsikringsaftaleloven § 29, stk. 1, 5

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Sag om ejerskifteforsikring: Forældelse af krav og selskabets oplysningspligt	01.03.2023
	Ankenævnet for Forsikring · Afvisning af dækning fra ulykkesforsikring på grund af forældelse efter endeligt afslag	11.08.2021
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om anmeldelsesfrister og tidligere forsikringsdækning	06.01.2021
	Ankenævnet for Forsikring · Ugyldig ophævelse af forsikring grundet manglende overholdelse af formkrav og frister i forsikringsaftaleloven	19.08.2020
	Ankenævnet for Forsikring · Afgørelse om afbestillingsforsikring og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning vedrørende knældelse	03.03.2014

§ 11 Afgrænsning: hvad rådgiveransvaret ikke dækker

Rådgiveransvaret må holdes adskilt fra to nærliggende, men forskellige spørgsmål.

Ansvar for selvstændigt virkende tredjemænd. I [sag 94058](#) krævede en forsikringstager efter en rotteskade selskabet gjort ansvarligt for håndværkeres mangelfulde udbedringsarbejde, som selskabets taksator havde koordineret via en portal. Nævnet afviste og opstillede tre principper: det er som udgangspunkt forsikringstageren selv, der er bygherre; selskabet hæfter normalt ikke for fejl begået af selvstændigt virkende reparatører, medmindre det specifikt har påtaget sig et sådant ansvar; og det forhold, at taksator koordinerede arbejdet og kommunikerede dækningsomfanget, medfører ikke i sig selv, at selskabet overtager ansvaret for arbejdets udførelse. Afgørende vægt blev lagt på, at fakturaerne var stilet direkte til kunden.

Afgrænsningen har en klar parallel til formidlerforholdet: koordinering og formidling af kontakt skaber ikke i sig selv hæftelse for tredjemands fagligt mangelfulde ydelse. Det samme følger af [lov om forsikringsformidling § 2](#) og [god skik-bekendtgørelsen § 1, stk. 2](#), hvorefter ren levering af data eller generelle oplysninger om produkter falder uden for distributionsbegrebet, når leverandøren ikke træffer yderligere foranstaltninger til at bistå med aftalens indgåelse.

Identifikation mellem mægler og selskab. Som fastslået i [sag 94676](#) kan oplysninger, kunden har givet til en uafhængig forsikringsmægler, ikke lægges selskabet til last, da mægleren ikke handler som fuldmægtig for selskabet. Kunden, der ønsker at gøre et rådgivningsansvar gældende, skal derfor identificere det rigtige

ansvarssubjekt – og for mæglerens vedkommende ligger vejen ad domstolene og formidlerens lovpligtige ansvarsforsikring, ikke ad selskabets dækningsafgørelse.

Dækningstvisten som sådan. Endelig skal rådgiveransvaret holdes ude fra spørgsmålet om, hvorvidt en konkret skade er dækket. Samme afgørelse kan rumme begge dele med modsat udfald – [sag 100737](#) er skoleeksemplet: selskabet vandt dækningsspørgsmålet og tabte rådgivningsspørgsmålet. Klare og aftalte vilkår kan ikke tilsidesættes under henvisning til, at rådgivningen burde have været bedre, når kunden faktisk er blevet oplyst; det var netop udfaldet i [sag 98378](#) og [sag 94676](#).

LOV

Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 1, stk. 2

Lov om forsikringsformidling § 2

PRAKSIS	Ankenævnet for Forsikring · Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel	11.09.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Strid om rådgivningsansvar og dækningssum ved omfattende vandskade under tagudskiftning	12.04.2023
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatning for værdifulde elektriske guitarer: Tvist om afskrivning og rådgivningsansvar	16.09.2020
	Ankenævnet for Forsikring · Ansvar for håndværksfejl ved udbedring af rotteskade: Spørgsmål om forsikringsselskabets bygherreansvar	18.03.2020

§ 12 Sammenfatning: ansvarsnormens fire trin

Praksis om forsikringsformidlers rådgiveransvar kan sammenfattes i en firetrinsprøve, som går igen på tværs af afgørelserne.

1. Er der en pligt – og hvis rækker den? Rådgivning er en reguleret kerneydelse, jf. [lov om forsikringsformidling § 2](#), og adfærdsnormen i [§ 12](#) og [god skik-bekendtgørelsens §§ 4, 20 og 21](#) er den samme for mægler, agent og assurandør. Ansvarssubjektet afhænger derimod af, hvem formidleren repræsenterer: den uafhængige mægler efter [§ 16](#) repræsenterer alene kunden og kan ikke identificeres med selskabet, jf. [sag 94676](#).

2. Er pligten tilsidesat? Målestokken er den professionelle standard. Der gælder ingen pligt til produktsammenligning, men en pligt til at oplyse om **væsentlige** dækningsbegrænsninger, jf. [sag 77287](#). Positive tilsagn om uændret dækning binder, jf. [sag 101942](#). Valget af ekspeditionsform er en selvstændig ansvarsdisciplin, jf. [sag 101770](#). Omvendt frifinder klart skriftligt materiale og kundens dokumenterede aktive fravalg, jf. [sag 98378](#).

3. Kan det bevises? Bevisbyrden for rådgivningsfejl påhviler kunden, jf. [sag 100966](#) – men den professionelle, der vælger en udokumenteret kanal, bærer risikoen for uklarhed, og når en væsentlig oplysningsmangel først er konstateret, formodes kunden at ville have handlet anderledes, jf. [sag 77287](#).

4. Er der årsagsforbindelse og tab? Culpa alene er ikke nok. [BS-783/2006-VIB](#) viser, at en konstateret pligttilsidesættelse fører til frifindelse, hvis det ikke kan godtgøres, at korrekt rådgivning ville have ændret udfaldet. Er tabet derimod konkret opgjort, følger ansvaret, jf. [sag 100737](#).

Samlet er billedet en norm, der er streng i sit indhold, men nøgtern i sin anvendelse: den professionelle skal oplyse om det væsentlige og må ikke love mere end han leverer – men kunden skal føre beviset og påvise sit tab. For formidleren er den praktiske konsekvens, at skriftlig dokumentation af behovsafdækningen og den individuelle anbefaling er den afgørende beskyttelse, og at ansvaret i sidste ende kanaliseres til den

lovpligtige ansvarsforsikring, som skadelidte kan rette krav direkte imod, jf. [bekendtgørelsen om formidleres ansvarsforsikring § 2](#).

LOV

[Bekendtgørelse om forsikringsformidlers, genforsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers ansvarsforsikring, garantistillelse og behandling af betroede midler § 2, stk. 1](#)

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20, stk. 1](#)

[Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 21, stk. 1](#)

[Lov om forsikringsformidling § 12, stk. 1](#)

[Lov om forsikringsformidling § 16, stk. 1](#)

PRAKSIS	Byretten · Sag om advokats erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om boafgift i testamente	10.09.2007
	Ankenævnet for Forsikring · Mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og dækning for rysteskader ved nabobyggeri	24.09.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatningsansvar for forsikringsselskab efter mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og fortrydelse af bilforsikring	06.08.2025
	Ankenævnet for Forsikring · Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel	11.09.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Klage over nedsat forsikringssum på ulykkesforsikring	12.06.2024
	Ankenævnet for Forsikring · Strid om rådgivningsansvar og dækningssum ved omfattende vandskade under tagudskiftning	12.04.2023
	Ankenævnet for Forsikring · Erstatning for værdifulde elektriske guitarer: Tvist om afskrivning og rådgivningsansvar	16.09.2020
	Ankenævnet for Forsikring · Sag om manglende dækning for rådskaade og utilstrækkelig rådgivning ved skift af forsikringsselskab	13.12.2010

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Bekendtgørelse om forsikringsformidlers, genforsikringsformidlers og accessoriske forsikringsformidlers ansvarsforsikring, garantistillelse og behandling af betroede midler § 2	stk. 1	Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 4	stk. 1
Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 20	stk. 1	Bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører § 21	stk. 1
Lov om forsikringsformidling § 12	stk. 1	Lov om forsikringsformidling § 16	stk. 1

MATERIALE Citerede afgørelser

18 afgørelser

BYRETTE · FØRSTE INSTANS

2

01.08.2012	Dom om salærfortabelse for ejendomsmægler grundet mangelfuldt arbejde	1914-2281
10.09.2007	Sag om advokats erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om boafgift i testamente	6479-7774

ANKENÆVNET FOR FORSIKRING · NÆVN / KLAGEINSTANS

16

24.09.2025	Mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og dækning for rysteskader ved nabobyggeri	101942
06.08.2025	Erstatningsansvar for forsikringsselskab efter mangelfuld rådgivning ved selskabsskifte og fortrydelse af bilforsikring	101770
23.04.2025	Twisten om dækning for 'pludselig skade' under indboforsikring og forsikringsselskabets rådgivningspligt	102498
11.12.2024	Forsikringsselskab erstatningsansvarlig trods manglende overholdelse af sikringskrav grundet vildledende bekræftelse ved indtegning	102108
11.09.2024	Annullering af erhvervsevnetabsforsikring pga. manglende helbredsoplysninger og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning ved pensionsoverførsel	100737
12.06.2024	Klage over nedsat forsikringssum på ulykkesforsikring	100966
12.04.2023	Strid om rådgivningsansvar og dækningssum ved omfattende vandskade under tagudskiftning	98378
01.03.2023	Sag om ejerskifteforsikring: Forældelse af krav og selskabets oplysningspligt	98904
11.08.2021	Afvisning af dækning fra ulykkesforsikring på grund af forældelse efter endeligt afslag	96372
06.01.2021	Erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning om anmeldelsesfrister og tidligere forsikringsdækning	94920
16.09.2020	Erstatning for værdifulde elektriske guitarer: Tvist om afskrivning og rådgivningsansvar	94676
19.08.2020	Ugyldig ophævelse af forsikring grundet manglende overholdelse af formkrav og frister i forsikringsaftaleloven	94558
18.03.2020	Ansvar for håndværksfejl ved udbedring af rotteskade: Spørgsmål om forsikringsselskabets bygherreansvar	94058
03.03.2014	Afgørelse om afbestillingsforsikring og erstatningsansvar for mangelfuld rådgivning vedrørende knælidelse	84614
10.08.2011	Afgørelse vedrørende afvist dækning for sammenstyrtet støttemur – spørgsmål om forældelse og rådgivningsansvar	79388
13.12.2010	Sag om manglende dækning for rådskade og utilstrækkelig rådgivning ved skift af forsikringsselskab	77287